

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra Mens Ane leved

Citation: Aakjær, Jeppe: "Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer07tom-shoot-idm140240949453664/facsimile.pdf> (tilgået 18. januar 2022)

Anvendt udgave: Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

kjærne Mand, hvordan er det endda, du gaar og opferer dig!"

Jens, der under sit sindsoprivende Mas med Faarene fuldstændig havde udsvedt Erindringen om sin tidligere Situation, raabte endnu en Gang ned til Konen, der havde begyndt at ase op af Bruken: „A sejer: Du kan heisen stande jen nø gode Sager! Nu kunde en der ha mistet to af de bedste Vaar, fordel saadan en Hjaani ett kan se sæ for.“ — Mett Sofi havde nu arbejdet sig op til Bakkens Kant.

„Vil du se de Tøjr, du har lavet os!“ sa Jens Povlsen fraadende af Harme og løfted op over sit Hoved en Rebrinkning saa stor som et Vognhjul.

„Ih, Jøsses, hvad er det for nø nøj?“

„Det er, te du iortjent en god Lining Hug paa di Bælle!“ sa Jens Povlsen og sled atter i Tøjrene som en Hund i en Rinkning Faaretarne.

Ind imellem at han gabed over Rebknuderne, snærred han den tragiske Beretning om Faarenes Dødskamp frem mellem Trænderne, hvorledes han var kommen til i yderste Øjeblik. „Heisen haaj det da wot ød.“

Mett Sofi følte sig virkelig meget brødefuld. Jens Povlsen forfulgte sin Triumf.

„Her kan a vel saa blive siddende i Dag for at faa det redet op efter dig.“

„— Men hvordan kan det endda vær, te du haar kylt di Klæder dernied paa æ Aaland?“ spurgte Mett Sofi og viste Vesten frem. „Var det virkelig din Mening at gjøre mæ og dæ selv den Skam og Haardhed; saa haar du da ogsaa et stygt Sindlav!“

Nu var det Jenses Tur til at føle sig flov; med Klædeme kom Erindringen om hans Selvmordsbeslutning tilbage! han saa genert til Siden og spytted en Mundfuld Rebrivier ud i Retning af Aaen.

Kort efter lod han sig lydlig og slukøret føre tilbage ved Hymens Lænke, som en bortløben Hund trækkes hjem ved sit sprængte Reb.